

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Daniely Zemanové a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Radana Malíka v právní věci **žalobce: J. B.**, zast. Mgr. Radimem Strnadem, advokátem se sídlem Příkop 8, Brno, proti **žalovanému: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 5. 2009, č. j. CPR-4534-1/ČJ-2009-9CPR-237, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 6. 2012, č. j. 9 Ca 158/2009 - 52, o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se přiznává** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla jako nedůvodná podle ustanovení § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 5. 2009, č. j. CPR-4534-1/ČJ-2009-9CPR-237. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Policie České republiky, Oblastního ředitelství cizinecké policie Brno, Inspektorátu cizinecké policie Jihlava (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 15. 2. 2009, č. j. CPBR-1929/ČJ-2009-064065-SV, kterým bylo stěžovateli podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. a) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) v souběhu s ustanovením § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a 2 téhož zákona uloženo správní vyhoštění. Doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území České republiky byla stanovena na 10 let, přičemž ve výrokové části tohoto rozhodnutí správní orgán I. stupně stanovil, že uvedená doba vyhoštění je shodná s dobou vykonatelnosti uvedeného rozhodnutí. Podle ustanovení § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nebyla stěžovateli stanovena doba k vycestování z České republiky, neboť byl za tímto účelem podle ustanovení § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců zajištěn.

Samostatným podáním ze dne 23. 11. 2012 požádal stěžovatel o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Uvádí, že s ohledem na skutečnost, že kasační stížnost ve věci správního vyhoštění nemá, na rozdíl od žaloby, ze zákona odkladný účinek, má nabytí právní moci napadeného rozsudku městského soudu za následek povinnost stěžovatele opustit území České republiky. Stěžovatel pobývá na území České republiky přes deset let, má zde vytvořeno stabilní rodinné i pracovní zázemí, žije zde jeho manželka i syn. Nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti by mělo za následek, že stěžovateli nebude prodlouženo stávající oprávnění k pobytu

a ani nebude možné je nahradit jiným typem oprávnění právě pro vykonatelnost rozhodnutí o správním vyhoštění. Stěžovatel tak bude nucen opustit území České republiky bez své rodiny.

Dále stěžovatel poukazuje na to, že nuceným návratem do Mongolska by byla podstatně ztížena jeho pozice jako účastníka řízení o kasační stížnosti, nemohl by totiž účelně chránit svá procesní práva. Podle stěžovatele by tato skutečnost znamenala porušení jeho ústavně zaručeného práva na soudní ochranu, především čl. 38 odst. 2 Listiny základních práva svobod, a to i přesto, že je v řízení zastoupen zástupcem. Účinné právní zastoupení totiž předpokládá aktivní součinnost se zastupovaným, což by v případě návratu stěžovatele do Mongolska bylo prakticky vyloučeno.

Uvedené skutečnosti by s ohledem na osobní situaci znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než by přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti mohla vzniknout jiným osobám. Současně má stěžovatel za to, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nemůže být v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Není totiž postaveno najisto, zda žalovaný rozhodl zákonným způsobem. V této souvislosti poukazuje stěžovatel na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2012, č. j. 9 As 126/2012 - 26 (všechna zde uváděná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou též dostupná na www.nssoud.cz, pozn. NSS), kterým bylo řízení o kasační stížnosti stěžovatele přerušeno do doby, než bude o předmětné otázce týkající se zákonnosti výroku rozhodnutí o správním vyhoštění rozhodnuto rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu.

Žalovaný se k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nevyjádřil.

Kasační stížnost nemá podle ustanovení § 107 s. ř. s. odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat; přitom užije přiměřeně ustanovení § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. Podle znění ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s. soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Na rozdíl od předchozí právní úpravy, účinné do 31. 12. 2011, tak již není nutné prokazovat tzv. nenahraditelnou újmu žalobce (resp. důvodnou obavu její hrozby), ale nepoměr mezi následkem (tj. „újmou“), která by žalobci vznikla nepřiznáním odkladného účinku, a případnou újmu, která by mohla vzniknout jiným osobám, pokud by k odložení účinků jinak závazného rozhodnutí došlo. Přiznání odkladného účinku nesmí být současně v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

Od stěžovatele, který žádá o přiznání odkladného účinku, se především očekává dostatečně konkrétní a individualizované tvrzení o tom, že mu v důsledku napadeného rozhodnutí (jehož situace by bylo přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti dosaženo) vznikne nepoměrně větší újma, než jiným osobám, a vysvětlení, v čem spočívá tato újma a její rozsah. Vylíčení podstatných skutečností o nepoměrně větší újmě musí svědčit o tom, že negativní následek, jehož se stěžovatel v souvislosti s napadeným rozsudkem krajského soudu obává, by pro něj byl zásadním zásahem.

V nyní projednávané věci dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že stěžovatel ve svém návrhu uvádí dostatečně konkrétní skutečnosti, které osvědčují možnost vzniku nepoměrně větší újmy nepřiznáním odkladného účinku kasační stížnosti.

S ohledem na skutečnost, že v důsledku nepřiznání odkladného účinku by stěžovatel musel vycestovat z území České republiky, kde má dlouhodobé společenské a rodinné vazby, má

Nejvyšší správní soud vzhledem k výše uvedeným skutečnostem za to, že taková újma je v projednávané věci, tj. před postavením najisto ohledně zákonnosti rozhodnutí o správním vyhoštění, nepoměrně větší, než újma vzniklá jiným osobám přiznáním odkladného účinku.

Za nepoměrně větší újmu však nelze dle zdejšího soudu považovat komplikace spojené s případnou komunikací žalobce se zástupcem ze zahraničí. S ohledem na charakter řízení o kasační stížnosti, zejména pravidelnou absenci ústního jednání, nepovažuje Nejvyšší správní soud za nezbytnou fyzickou přítomnost stěžovatele na území České republiky pro to, aby byla účinně ochráněna jeho práva.

Nejvyšší správní soud při úvaze o odkladném účinku kasační stížnosti rovněž přihlédl ke skutečnosti, že řízení o kasační stížnosti bylo usnesením ze dne 24. 10. 2012, č. j. 9 As 126/2012 - 26, přerušeno, a to z důvodu existence jiného řízení, jehož výsledek může mít vliv na rozhodování soudu ve věci samé. Konkrétně jde o řízení vedené před rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu, jemuž byla usnesením devátého senátu dne 30. 5. 2012, č. j. 9 As 131/2011 - 50, předložena z důvodu rozpornosti stávající judikatury k rozhodnutí otázka zákonnosti výroku rozhodnutí o správním vyhoštění v případě, kdy správní orgán stanovil dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, tak, že ji vymezil konkrétní dobou s tím, že tato je shodná s dobou vykonatelnosti rozhodnutí. Rozhodnutí rozšířeného senátu bude přitom pro posouzení nyní projednávané věci závazné.

Nejvyššímu správnímu soudu rovněž nejsou známy žádné negativní důsledky, které by mohly přiznáním odkladného účinku vzniknout třetím osobám či být v rozporu s veřejným zájmem.

Po zhodnocení zjištěných skutečností tak Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti jsou v daném případě splněny.

Závěrem zdejší soud připomíná, že přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti nikterak nepředjímá své rozhodnutí o věci samé.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. prosince 2012

Mgr. Daniela Zemanová
předsedkyně senátu